



Arrest

nr. 340 623 van 6 februari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat K. TERMONIA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Angolese nationaliteit te bezitten, tot de Bakongo-etnie te behoren en religieus pentecostal te zijn. U bent geboren op [...] november 2002 in Luanda. Toen u nog jong was overleed uw vader. U woonde samen met uw moeder en uw broers in Luanda. Eerst woonden jullie in de wijk Palanca (Luanda) tot u tien jaar oud was. Vervolgens verhuisden jullie naar de wijk Sapu (Luanda). Na een drietal jaar daar verhuisden jullie naar Golfo 2. Toen u veertien jaar oud was zei uw oom, A. N., dat hij ervoor zou zorgen dat u zou kunnen studeren. Hij vertelde u dat hij u naar de provincie zou nemen om daar te studeren. In 2018 nam uw oom u mee naar de wijk Kilamba om u voor te stellen aan de persoon waarbij u zou verblijven tijdens uw studies. Eens daar aangekomen zei uw oom u echter dat u daar zou blijven.

's Nachts ging de deur van uw kamer open en kwam de eigenaar van het huis waar u verbleef, X, binnen. Hij misbruikte u en vertelde u dat u vanaf dan zijn vrouw was. De volgende dag kwam een vrouw uw kamer binnen, S.. Zij was een van de drie andere vrouwen van X. Ze poogde u gerust te stellen en zei u dat u zich gewoon moest gedragen en dat u dan het beste leven zou hebben. U vroeg haar of het mogelijk was om uw moeder te contacteren en gaf haar het telefoonnummer van uw moeder. De dagen gingen voorbij, u bleef bij deze man en het misbruik ging verder. Uiteindelijk kwam S. op een dag terug en zei ze u dat ze uw moeder had gecontacteerd en had uw moeder gezegd dat ze uitleg zou vragen aan uw oom. Uw oom vertelde aanvankelijk tegen uw moeder dat u aan het studeren was, maar na aandringen van uw moeder vertelde hij de waarheid. Uw moeder zei dat ze naar de politie zou stappen. Nog een tijd later kwam u te weten van S. dat uw moeder naar de politie was gegaan, maar dat er geen aandacht aan werd geschonken. De politie zou haar gezegd hebben dat het zaken zijn die kunnen gebeuren en dat het normaal is. Ze zeiden dat u volwassen was en dat als u daar was dat het wel uit vrije wil zou geweest zijn. Kort daarna bleek u zwanger te zijn. Niet veel later werd u wakker en was u hevig aan het bloeden. Het bleek een miskraam te zijn. X was heel erg boos op u toen dit gebeurde. In 2021 was u opnieuw zwanger. U kreeg opnieuw een miskraam na vijf maanden. De situatie was ernstig, waardoor u een week in een ziekenhuis verbleef. Uw moeder slaagde er in om naar het ziekenhuis te komen. Op een nacht vroeg ze aan de verplegers of jullie even naar buiten konden, waarop ze met u ontsnapte uit het hospitaal. Jullie gingen vervolgens naar de provincie Benguela, waar jullie verbleven bij een vriendin van uw moeder, genaamd Z.. Na enkele maanden achterhaalden uw oom en X jullie verblijfplaats echter. U werd teruggebracht naar het huis van X. Nadien heeft u gepoogd zich te gedragen naar de wensen van X. Hij stond vervolgens toe dat u met S. naar de cinema zou gaan. Jullie deden dit maar gingen vervolgens naar het politiekantoor, waar jullie beiden klacht hebben ingediend. De politie vroeg het telefoonnummer van X opdat hij ook een verklaring kon komen afleggen. Jullie deden dit. Vervolgens kwam X ook naar het politiekantoor. Daar heeft de politie met hem gepraat. Nadien zeiden de agenten tegen u dat ze niets konden doen omdat hun baas er niet was en dat jullie de volgende dag moesten terugkomen. Nu moesten jullie echter terug naar huis. Toen u terug thuis kwam heeft u een poging tot suicide ondernomen. U werd wakker in het ziekenhuis en werd vervolgens teruggebracht tot X thuis. U besloot uw lot te aanvaarden. Op een dag belde uw moeder naar uw oom en zei ze dat ze zou sterven en dat ze u nog eens wou zien voor ze zou overlijden. Dit werd toegestaan door uw oom en X. Uw moeder heeft u vervolgens tot bij een man genaamd E. gebracht die u hielp Angola te verlaten. Op 22 maart 2025 reisde u vanuit Angola naar België. Op 25 maart 2025 diende u een verzoek om internationale bescherming (hierna VIB) in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ).

Ter ondersteuning van uw VIB legde u een verslag van uw psycholoog neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, merkt het CGVS op dat u in de "vragenlijst bijzondere procedurele noden" bij de Dienst Vreemdelingenzaken van 14 juli 2025 stelde geen bijzondere procedurele noden te hebben. Aan het begin van het persoonlijke onderhoud op het CGVS maakte u hier evenmin melding van en gaf u aan dat u zich goed genoeg voelde om het persoonlijke onderhoud aan te vatten (zie notities persoonlijke onderhoud, hierna NPO, p. 5). Er werd u verder ook uitgelegd dat als er iets zou zijn doorheen het onderhoud dat u dit steeds mocht aangeven (NPO, p. 5). Doorheen het onderhoud vroeg u zelf een pauze aan nadat u een groot deel van uw vrij relaas had gedaan, waarop een pauze werd genomen. U gaf na deze pauze aan dat u zich goed voelde om verder te gaan met het onderhoud (NPO, p. 17). Na het persoonlijke onderhoud maakte u een rapport over aan het CGVS dat werd opgesteld door uw psycholoog. Dit rapport stelt dat u in een fragiele emotionele staat bent, gekenmerkt door een post-traumatisch stresssyndroom, door een voorgeschiedenis van ondergaan geweld, door eerdere suïcidale gedachten en een emotionele kwetsbaarheid. Verder stelt het rapport dat u lijdt aan nachtmerries, extreme waakzaamheid, intrusieve gedachten gelieerd aan voorgaand geweld, het ontwijken van bepaalde zaken uit het verleden, het gevoel van een permanente smet te hebben door de trauma's, eerdere suïcidale gedachten, moeite om u te concentreren, slaapproblemen en vermoeidheid. Tegelijk stelt het rapport ook dat u een coherent en georiënteerd discours kan voeren.

Uit bovenstaande attest noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan dan ook worden afgeleid dat u niet in de mogelijkheid was om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedures inzake uw verzoek noch dat uw cognitieve vermogens dermate zouden zijn aangetast zodat u in de onmogelijkheid was nuttige verklaringen af te leggen teneinde uw relaas te vertellen.

Verder werden er u dan ook geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst, Angola, omdat u vreest terug te moeten keren naar X, de man waarbij u meer dan zes en een half jaar gedwongen verbleef, en dat hij u zal straffen omdat u bent weggelopen.

Het CGVS hecht echter geen geloof aan uw asielrelaas omwille van onderstaande redenen:

1. U maakte geen melding van uw verblijf in Kilamba bij deze X in uw verklaring bij de DVZ.

Bij de DVZ stelde u dat u vanaf 2015/2016 tot 2020/2021 in Sapu woonde. Vervolgens woonde u van 2020/2021 tot 2022/2023 in Palanca om vervolgens te verhuizen naar Golfo 2 in Kilamba Kiaxi waar u de laatste twee tot drie jaar voor uw vertrek woonde (verklaring DVZ, vraag 10). U maakte geen enkele melding van uw verblijf in Kilamba – wat een andere wijk is dan Kilamba Kiaxi (zie administratief dossier), wat u zelf ook bevestigde (NPO, p. 20).

=> Gezien u de plaats in Kilamba – het huis van X waar u meer dan zes jaar gedwongen verbleef en waar de beweerdelijke vervolging zich afspeelde – niet eens vernoemde bij de DVZ, wordt de geloofwaardigheid van uw gedwongen verblijf daar bij voorbaat op fundamentele wijze ondermijnd. Dit ondermijnt bij voorbaat ook de geloofwaardigheid van uw vervolging door deze X.

=> In de vragenlijst van het CGVS stelde u dan wel dat u in 2018 in de wijk Kilamba moest gaan wonen bij een man die veel ouder was dan uzelf. U beweerde verder dat u in 2021 enkele maanden in Benguela woonde (zie vragenlijst CGVS, vraag 5) – hoewel u hier in uw verklaring bij de DVZ evenmin melding van had gemaakt (verklaring DVZ, vraag 10). Tijdens uw persoonlijke onderhoud stelde u dan weer dat u tot u ongeveer 10 jaar oud was toen u in de wijk Palanca woonde. Vervolgens zou u een drietal jaar in Sapu gewoond hebben (NPO, p. 6). U verklaarde dat u daarna meer dan vijf jaar in Golfo 2 woonde in verschillende huizen voor u naar Kilamba ging (NPO, p. 6) – en dus al ongeveer 18 jaar was op dat moment. Niet veel later paste u uw verklaringen echter aan en stelde u dat u maar twee jaar in Golfo 2 woonde en dat u vervolgens vanaf 2018 – toen u nog 15 jaar was – in Kilamba woonde tot maart 2025 (NPO, p. 6). Er kan echter niet ingezien worden waarom u eerst zou stellen dat u meer dan vijf jaar in Golfo 2 woonde en hierbij zou specificeren dat u in verschillende huizen in de wijk woonde, om het dan plots te wijzigen naar twee jaar. Dit is allesbehalve spontaan en weinig doorleefd.

=> Toen de dossierbehandelaar van het CGVS u wees op het verschil tussen uw verklaringen bij de DVZ en die tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS betreffende uw verblijfplaatsen, antwoordde u dat u de data niet had gegeven, maar dat u gewoon min of meer had gezegd. Dit verklaart echter geenszins waarom u bij de DVZ de periode van meer dan 6 jaar die u in Kilamba verbleef niet vernoemde. Bovendien blijkt dat u in de verklaring bij DVZ expliciet verklaarde dat Golfo 2 – waar het huis van uw moeder was – uw laatste verblijfplaats was in de twee tot drie jaar voor uw vertrek uit Angola. Uw verklaringen in deze context kunnen dan ook niet als afdoende worden aangenomen voor het niet vernoemen van uw verblijf bij X in Kilamba, noch voor uw overige tegenstrijdige en incoherente verklaringen betreffende uw verblijfplaatsen in Angola.

2. U kende de volledige naam van de man waar u meer dan zes jaar bij moest verblijven niet.

Toen u in de vragenlijst van het CGVS werd gevraagd wat de naam was van de man waarmee u moest samenwonen, antwoordde u dat u enkel zijn voornaam X kende, maar zijn familienaam niet (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Toen u tijdens het persoonlijke onderhoud werd gevraagd wat deze man zijn volledige naam was, antwoordde u plots dat het X was (NPO, p. 10).

Toen de dossierbehandelaar van het CGVS u later vroeg waarom u eerder expliciet had gezegd dat u zijn familienaam niet kende, stelde u dat u het na dit interview vroeg aan uw moeder. Toen u werd gevraagd waarom u dit eerder niet wist, antwoordde u dat ze u altijd zeiden dat zijn naam meneer X was (NPO, pp. 20-21).

=> Deze verklaringen weten echter niet te overtuigen. Immers is het niet geloofwaardig dat u de naam van de persoon die u meer dan zes jaar gedwongen vasthield en misbruikte pas te weten kwam doordat u dit aan uw moeder vroeg op het moment dat u reeds internationale bescherming had gevraagd en u uw eerste verklaringen in het kader van dit verzoek om bescherming reeds had afgelegd. Bovendien kan er niet

ingezien worden waarom u plots, na uw eerste verklaringen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, de familienaam van uw vervolger zou vragen aan uw moeder noch kan er ingezien worden hoe uw moeder deze naam wel zou kennen als u – die meer dan zes jaar bij deze man verbleef – het niet eens wist. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u wel een goede relatie onderhield met een van X zijn andere vrouwen – S.. Er kan wel degelijk verwacht worden dat als deze S. zelfs meeging met u naar het politiekantoor om deze X aan te geven, dat ze u op zijn minst zijn familienaam zou gezegd hebben (NPO, pp. 16-18). Verder ging ook uw moeder eerder een klacht indienen tegen deze man en ontsnapte u tot tweemaal toe van deze man samen met uw moeder (NPO, pp. 14-19), dus als ze dan toch de naam van deze man kende, kan er niet ingezien worden hoe u zijn naam niet eerder te weten kwam via uw moeder.

=> Gezien uw verklaringen voor het niet weten van X zijn volledige naam tijdens uw initiële verklaring bij de DVZ niet weten te overtuigen, is er ook geen verschoning voor uw onwetendheid op dit vlak ten tijde van uw verklaringen in de vragenlijst van het CGVS – die u aflegde vier maanden nadat u uw VIB indiende. Het feit dat u niet eens de volledige naam van uw vervolger wist te zeggen, is dan ook allesbehalve doorleefd en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verhaal nog verder.

3. Uw verklaringen over de opeenvolging van essentiële gebeurtenissen in uw relaas bleken incoherent.

Zo stelde u in de vragenlijst dat u in 2021 naar Benguela kon vluchten met uw moeder en dat u daar gevonden werd door uw oom en X. Vervolgens verbleef u terug bij deze X tot u in november 2024 een poging tot suïcide ondernam (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw persoonlijke onderhoud beweerde u initieel dat u in 2021 naar Benguela vluchtte met uw moeder (NPO, pp. 16, 21). Na enkele maanden werden jullie gevonden door uw oom en X en werd u terug opgesloten bij X thuis. Na uw terugkomst besloot u zich “gehoorzaam” te gedragen en na een tijdje mocht u naar buiten. Vervolgens ging u op een dag buiten met S., een van de andere vrouwen van X, en u ging X aangeven bij de politie. De politie gaf echter geen gevolg aan jullie klacht en u ging terug naar het huis van X. Daarna ondernam u een poging tot suïcide (NPO, pp. 16-17). Later tijdens het persoonlijke onderhoud stelde u echter dat de situatie waarbij u samen met S. X had aangegeven had plaatsgevonden in 2020, vóór u met uw moeder ontsnapte naar Benguela – nadat u werd gevraagd waarom u X niet ging aangeven toen u met uw moeder was ontsnapt naar Benguela (NPO, p. 21).

=>Het mag duidelijk zijn dat uw opeenvolgende verklaringen bij de verschillende asieldiensten over deze essentiële gebeurtenissen chronologisch onverenigbaar zijn, hetgeen de geloofwaardigheid van het plaatsvinden van deze gebeurtenissen ondermijnt. Bijgevolg wordt ook de geloofwaardigheid van uw relaas, evenals uw algemene geloofwaardigheid verder aangetast.

4. Uw beweerd gedrag na de aangifte van X is niet aannemelijk.

U beweerde dat u, nadat u met S. deze X was gaan aangeven en de politie jullie beweerdelijk had afgewimpeld, zonder meer terug ging naar het huis van X hoewel uw moeder op dat moment in Luanda verbleef. Toen de dossierbehandelaar u vroeg waarom u niet naar het huis van uw moeder ging, stelde u dat er in het huis van uw moeder geen veiligheid had en dat ze u daar vroeg of laat zouden vinden. Het houdt echter geen steek dat u in afwachting van het onderzoek naar uw vervolger – nadat u na ongeveer twee jaar gevangenschap en misbruik erin bent geslaagd om te ontsnappen en uw vervolger aan te geven – naar het huis van deze vervolger zou gaan in plaats van naar het huis van uw moeder – die in de buurt woont – omdat u bij uw moeder geen veiligheid had en dat uw vervolger u daar vroeg of laat zou kunnen vinden (NPO, p. 22). Dit kan echter geen afdoende verklaring zijn voor uw gedrag, gezien het zelfs geen vraag meer is wanneer uw vervolger u zal vinden wanneer u gewoonweg meegaat met hem naar huis in afwachting van het onderzoek dat naar hem zal worden ingesteld.

Toen de dossierbehandelaar u tot tweemaal toe wees op het feit dat hij dit gedrag niet kon begrijpen, antwoordde u dat er in Afrikaanse landen veel omkoping is en dat ze hen misschien iets hadden gegeven en ze daarom zeiden dat u terug mee moest met hem (NPO, p. 22). Dit verklaart echter nog steeds niet waarom u zonder meer meeging naar deze man zijn huis in plaats van naar uw moeder haar huis. Uw gedrag in deze context is dan ook niet aannemelijk, hetgeen de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnt.

Het psychologisch attest dat u neerlegt ter ondersteuning van uw verzoek, kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Het CGVS merkt op dat een medisch of psychologisch rapport niet als alleenstaand kan worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel.

Hoewel de documenten het bestaan van bepaalde fysieke en mentale letsels kunnen aantonen, vormen deze neergelegde medische en psychologische stukken geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde letsels en problemen werden opgelopen, noch voor het feit dat de letsels werden opgelopen voordat verzoeker zijn land van herkomst verliet. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen of mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt.

Dit geldt des te meer in het geval van een attest opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van verzoeker en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Bijgevolg kan dit attest de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofdte geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet, worden vastgesteld.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 13 augustus 2025. U maakte geen opmerkingen over op de notities, waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud ervan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In het eerste middel stelt verzoekster dat haar relaas coherent en waarheidsgetrouw is en de voert ze de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster stelt:

“ 1. Verweerster concludeert onterecht dat er geen geloof gehecht kan worden aan de verklaringen van verzoekster. Hierna zal verzoekster alle argumenten waarop verweerster haar conclusie baseert, weerleggen.

1. Inzake het verblijf van verzoekster bij dhr. X in Kilamba

[...]

Ondanks dat er verwarring bestaat omtrent de verblijfplaatsen van verzoekster in haar kindertijd, heeft zij consistente verklaringen afgelegd over de verblijfplaatsen die van belang zijn voor haar verzoek om internationale bescherming, namelijk dat zij vanaf 2018, toen zij zestien jaar oud was, gedwongen verbleef in Kilamba bij dhr. X. Voordien verbleef zij ongeveer twee jaar bij haar moeder in Golfo 2 in Kilamba Kiaksi. Dit werd door haar verklaard in de vragenlijst van het CGVS en dit werd later door haar herhaald tijdens haar persoonlijk onderhoud. Hier kan dus geen enkele twijfel over bestaan en er is geen sprake van enige tegenstrijdigheid wat dit betreft.

Verzoekster heeft in de verklaring bij DVZ inderdaad niet verklaard dat zij sinds 2018 gedwongen in Kilamba verbleef, doch zij heeft tijdens het interview in het kader van de vragenlijst van het CGVS op dezelfde dag wel duidelijk uiteengezet dat zij sinds 2018 gedwongen verbleef bij dhr. X in Kilamba. Het is volstrekt onlogisch dat verzoekster op eenzelfde moment twee verschillende verklaringen zou afleggen over haar verblijfplaatsen. De verklaring bij DVZ en de vragenlijst van het CGVS werd immers op dezelfde dag afgelegd. Verzoekster verduidelijkt dan ook tijdens haar persoonlijk onderhoud dat zij in het kader van de verklaring bij DVZ verklaard heeft dat zij in Golfo 2 in Kilamba Kiaksi woonde gedurende ongeveer twee jaar tot aan haar vertrek naar de woning van dhr. X. (Notities persoonlijk onderhoud p. 20) Gelet op de sterk gelijkende plaatsnamen, namelijk Kilamba en Kilamba Kiaksi, is het zeer waarschijnlijk dat hier een fout in de communicatie is gebeurd. Dit alles doet echter niet af aan het feit dat voor het overige consequent verklaard wordt dat zij sinds 2018 in Kilamba verbleef.

Verzoekster gaf tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals duidelijk aan dat zij niet zeker meer wist hoe lang zij waar (Sapu en Palanca) verbleven had tijdens haar kindertijd. Zij heeft een globale schatting gegeven. Het overzicht van haar verblijfplaatsen in de verklaring van DVZ is overigens onvolledig aangezien deze niet haar verblijfplaatsen sinds haar geboorte weergeeft.

Er mag niet vergeten worden dat verzoekster niet uit vrije wil verhuisd is naar de woning van dhr. X in Kilamba, maar dat zij daar jarenlang opgesloten en misbruikt is geweest. De moeder van verzoekster woont nog steeds in Golfo 2, zijnde het laatste adres waar verzoekster vrijwillig is verbleven.

Dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud spontaan zichzelf corrigeert in verband met de duur van haar verblijf in Golfo 2 (twee jaar in plaats van vijf jaar) kan haar niet verweten worden. Dit betreft louter een vergissing die zij spontaan en onmiddellijk rechtzette. (Notities persoonlijk onderhoud p. 6)

Ook haar korte verblijf in Benguela met haar moeder heeft verzoekster van bij aanvang in de vragenlijst van het CGVS meegedeeld en herhaald tijdens haar persoonlijk onderhoud, zodat dit onterecht tegen haar gebruikt wordt.

In geen geval wordt de geloofwaardigheid van het volledige asielrelaas van verzoekster hierdoor dus ondermijnd.

2. Inzake de naam van dhr. X

Verweerster houdt voor dat het feit dat verzoekster de familienaam van dhr. M. D. niet wist ten tijde van het afleggen van de verklaring bij DVZ en invullen van de vragenlijst bij het CGVS haar geloofwaardigheid ondermijnt.

Het is niet zo dat verzoekster geen naam wist. Zij wist wel zijn voornaam. Zij moest hem altijd aanspreken met 'meneer M.' en niet met zijn achternaam. Er mag overigens niet vergeten worden dat het hier gaat over de persoon die verzoekster jarenlang opsloot in een kamer en haar misbruikte en mishandelde. Het is normaal dat zij mentaal enige afstand opzichtsens deze persoon trachtte te bewaren.

Verweerster verwijt verzoekster dat zij getracht heeft de familienaam te achterhalen. Op die manier kan verzoekster nooit goed doen. Als zij de familienaam niet weet of niets had gedaan om deze te achterhalen zou dit haar verweten zijn. Nu zij wel navraag heeft gedaan wordt dit alsnog tegen haar gebruikt. Verzoekster wilde volledig zijn en heeft hiervoor dus het nodige gedaan.

Verzoekster verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud hierover als volgt: [...]

In geen geval wordt de geloofwaardigheid van het volledige asielrelaas van verzoekster hierdoor dus ondermijnd.

3. Inzake de vermeende incoherentie in de verklaringen van verzoekster over de opeenvolging van essentiële gebeurtenissen

Verweerster houdt voor dat de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekster ondermijnd wordt doordat zij verklaringen afgelegd zou hebben die chronologisch onverenigbaar zijn. Dit is echter niet het geval.

Zowel in de vragenlijst van het CGVS als tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaart verzoekster dat zij in 2021 naar Benguela is kunnen vluchten met haar moeder, maar dat dhr. X en haar oom haar daar uiteindelijk toch hebben gevonden en terug hebben meegenomen en opgesloten. Verzoekster heeft zich dan goed proberen te gedragen om terug meer vrijheden te verkrijgen, zodat dhr. X haar op een bepaalde dag rond haar verjaardag toestond om het huis te verlaten met S., zijn andere echtgenote. Op die dag werd er door hen een klacht ingediend bij de politie.

Het feit dat verzoekster op het einde van het persoonlijk onderhoud antwoordt dat de klacht met S. in 2020 ingediend werd doet niet af aan haar geloofwaardigheid. Deze vraag werd gesteld aan het einde van een zeer emotioneel en uitputtend persoonlijk onderhoud. Verzoekster heeft voordien in haar vrij relaas zeer uitgebreid en chronologisch correct verklaard dat dit alles in 2021 plaatsvond. Verzoekster heeft nooit letterlijk gezegd dat ze de klacht met S. ging indienen voordat ze met haar moeder ontsnapte naar Benguela. De chronologie is altijd dezelfde geweest. Er kan verzoekster hoogstens verweten worden dat ze zich vergist heeft bij het beantwoorden van deze vraag op het einde van het persoonlijk onderhoud over de datum. Het blijkt ook uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoekster onzeker was. De protection officer had ter controle van dit antwoord de vraag kunnen stellen of die klacht dan ingediend was voordat zij met haar moeder de eerste keer ontsnapt was. Dan had dit rechtgezet kunnen worden. Verweerster zet hierbij verzoekster onterecht in een slecht daglicht en negeert al hetgeen zij wel duidelijk en gedetailleerd verklaard heeft. Verweerster probeert haar algemene geloofwaardigheid te weerleggen met een kleine onduidelijkheid die ze uit haar hebben gekregen op het einde van een zeer uitputtend en emotioneel persoonlijk onderhoud. Verzoekster verwijst naar de onderstaande relevante passages in de notities. [...]

In geen geval wordt de geloofwaardigheid van het volledige asielrelaas van verzoekster hierdoor dus ondermijnd.

4. Inzake het gedrag van verzoekster na het indienen van een klacht tegen dhr. X

Verweerster stelt dat het gedrag van verzoekster na het indienen van een klacht tegen dhr. X geen steek houdt omdat verzoekster en S. terug meegingen met dhr. X naar zijn huis nadat zij door de politie afgewimpeld werden.

Hier wordt door verweerster flagrant genegeerd dat de keuzevrijheid van verzoekster op dat moment weggenomen was door dhr. X en door de politie. Verzoekster was op dat moment slechts achttien jaar oud en zij werd op dat moment al meerdere jaren opgesloten in de woning van dhr. X en werd aanhoudend door hem misbruikt. Ook geweld schuwde deze man niet. Als dan meermaals blijkt dat de autoriteiten geen bescherming bieden en meer nog, dat de politie zelfs aandringt dat zij samen met dhr. X naar huis gaat, dan is het geen ongewoon gedrag dat verzoekster dit ook doet. Verzoekster had niet de vrije keuze om naar haar moeder te gaan. Haar moeder woonde nog op hetzelfde adres in Golfo 2 dat gekend was bij dhr. X. Die laatste was op dat moment ook bij haar. Hoe kan zij dan veilig en zonder medeweten van dhr. X naar de woning van haar moeder gaan? Het is zeer kort door de bocht en zelfs kwetsend dat de protection officer voorhoudt dat verzoekster toch 'gewoon' naar het huis van haar moeder kon gaan. Dhr. X zou dit nooit hebben toegestaan en zou haar simpelweg gevolgd hebben en terug meegenomen hebben, waarna zij ongetwijfeld terug ernstig geweld zou moeten ondergaan. Verzoekster stond machteloos. Verzoekster verwijst hierbij naar de notities van het persoonlijk onderhoud.

[...]

In geen geval wordt de geloofwaardigheid van het volledige asielrelaas van verzoekster hierdoor dus ondermijnd.

2. Overigens dient algemeen bij de beoordeling van het verzoek van verzoekster rekening gehouden te worden met haar kwetsbare toestand omwille van haar jonge leeftijd tijdens de feiten (vanaf haar 16 jaar) en tijdens de procedure (22 jaar), haar psychische toestand en het bijzonder emotionele karakter van haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoekster heeft zich opengesteld en heeft bijzondere uitgebreide en gedetailleerde verklaringen afgelegd zoals blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud, dewelke hoofdzakelijk bestaan uit het spontaan relaas van verzoekster. Daarbij wordt expliciet vermeld dat verzoekster het vaak moeilijk had tijdens haar relaas, hetgeen ook begrijpelijk is gelet op het trauma dat haar is toegebracht. Verzoekster verwijst naar onderstaande relevante passages uit de notities van het persoonlijk onderhoud: [...]

Het Verdrag van Istanbul verplicht de asielinstanties tot het hanteren van een gendersensitieve aanpak bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming op grond van seksueel grensoverschrijdend gedrag. Een dergelijke aanpak heeft invloed op het verloop van de persoonlijke onderhouden, de mogelijkheid om versnelde procedures toe te passen, maar ook op de beoordeling van de geloofwaardigheid van het verhaal van de verzoeker. Met name dient ervoor gezorgd te worden dat secundaire victimisatie en hertraumatisering wordt voorkomen. Het persoonlijk onderhoud was bijzonder uitputtend voor verzoekster die een groot trauma uitvoerig diende toe te lichten. Dit kan ertoe leiden dat er onzorgvuldigheden in het relaas sluipen, doch deze zijn niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van het gehele asielrelaas ondermijnen. (NANSEN PROFIEL 2025-2, Beschermingsnood van een Hondurese vrouw slachtoffer van seksueel en gendergerelateerd geweld, p. 6 en7)

Verweerster legt dit alles onterecht volledig naast zich neer. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster blijkt kennelijk dat dit een uiterst doorleefd relaas is.

Doorleefdheid omvat immers gedetailleerdheid, spontaniteit en geïndividualiseerde verklaringen. Het persoonlijk onderhoud bestond grotendeels uit het bijzonder gedetailleerde vrij asielrelaas van verzoekster.

3. Tot slot minimaliseert verweerster het belang van het psychologisch attest dat door verzoekster ingediend werd. (STUK 3) De redenering dat een attest van een psycholoog of psychiater geen gewicht zou hebben omdat het hoofdzakelijk gebaseerd is op verklaringen van de patiënt, miskent zowel de professionele werkwijze van geestelijke gezondheidszorg als de juridische waarde van dergelijke attesten. Psychologen en psychiaters baseren hun diagnose niet louter op wat een patiënt zegt. Hun beoordeling steunt op klinische observatie, gestandaardiseerde diagnostische criteria zoals DSM5, en professionele ervaring. Zij evalueren consistentie, non-verbaal gedrag, affectieve reacties en eventuele tekenen van simulatie. Het is dus volstrekt onjuist om te stellen dat hun conclusies enkel voortvloeien uit ongecontroleerde subjectieve verklaringen.

Psychische stoornissen, zoals PTSS, zijn op zichzelf staande medische aandoeningen met observeerbare klinische kenmerken. Het feit dat deze aandoeningen voortkomen uit psychisch leed doet geen afbreuk aan hun medische realiteit. De beoordeling van dergelijke letsels valt binnen het terrein van de psychiatrie en psychologie, die even legitiem zijn als somatische geneeskunde bij fysieke letsels.

Aangezien er in deze geen tekenen van simulatie vastgesteld werden en er op basis van symptomen die bij verzoekster vastgesteld konden worden een diagnose van PTSS gesteld kon worden, draagt het attest van de psycholoog wel degelijk bij aan de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekster. Een consistente en klinisch plausible vaststelling van trauma en PTSS ondersteunt effectief de verklaringen van verzoekster en mag niet zomaar naast zich neer gelegd worden door verweerster.

Bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielrelaas moet rekening worden gehouden met psychologische rapporten, vooral wanneer zij tekenen van trauma of foltering aantonen. Het systematisch relativeren van dergelijke attesten is in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid haar beslissing zorgvuldig moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing moet worden gebaseerd op feitelijke en concrete gegevens die met de nodige zorgvuldigheid zijn vastgesteld. De overheid is met name verplicht om bij de voorbereiding van de beslissing

zorgvuldigheid te betrachten en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier grondig te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken een beslissing kan nemen (zie RVV 28 juni 2018, nr. 241.985). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Dat is in deze niet gebeurd.

Concreet bevestigt het attest van de psycholoog in deze de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekster om de onderstaande redenen (STUK 3) [...]

Overigens toont dit verslag aan dat het niet anders kan dan dat deze diagnose van PTSS een invloed heeft op het vermogen van verzoekster om een compleet, coherent en consistent asielrelaas weer te geven. Traumatische ervaringen hebben een invloed op het geheugen, net als angsten en een gebrek aan vertrouwen. Het kan dan ook niet anders dan dat geconcludeerd moet worden dat verzoekster naar haar beste vermogen haar asielrelaas uiteengezet heeft en dat de beoordeling van het relaas met de nodige omzichtigheid dient te gebeuren. Verweerster focust geheel onterecht op minimale discrepanties en haalt zelfs uitspraken van verzoekster geheel uit de context om haar verzoek om internationale bescherming af te wijzen. Uit al het bovenstaande blijkt dat verzoekster ontegensprekelijk coherente en waarheidsgetrouwe verklaringen aflegde en dat er geen twijfel kan bestaan over de waarachtigheid van haar asielrelaas."

In het tweede middel voert verzoekster de volgende schendingen aan: "schending van artikel 1, A van het Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 4 van het Handvest van 12 december 2007 van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 3 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, §5, 48/7, 48/954, en 57/6, §3, eerste lid, 3° en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen".

Verzoekster stelt:

"[...]

Verweerster heeft verzoeksters verzoek om internationale bescherming niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze beoordeeld en derhalve worden bovenstaande bepalingen door de bestreden beslissing geschonden.

Er dient met alle relevante feiten rekening gehouden te worden en de bestreden beslissing blijft dienaangaande in gebreke.

2. Verzoekster verklaarde dat ze niet kan terugkeren naar Angola, omdat ze vreest terug te moeten keren naar dhr. X, de man waarbij zij meer dan zes jaar gedwongen verbleef, die haar seksueel misbruikt heeft en geweld tegen haar gebruikt heeft, en dat hij haar zal straffen omdat ze is weggelopen.

Overigens stelt de psycholoog van verzoekster vast dat een terugkeer naar Angola een groot risico zou inhouden op de heropleving van de trauma's en op sociale kwetsbaarheid en psychische nood. Verzoekster heeft nood aan psychotherapeutische begeleiding om aan haar trauma's te werken.

3. Verzoekster is het slachtoffer van gendergerelateerde vervolging dat ook als foltering kan worden gekwalificeerd. Verzoekster was het slachtoffer van ernstig verbaal, fysiek en psychisch geweld dat voortduurde totdat zij ontsnapte en het land kon verlaten. Zij werd gedwongen dhr. X als echtgenoot te nemen. Zij werd door hem opgesloten en aanhoudend seksueel misbruikt en geslagen. Het geweld dat dhr. X jarenlang herhaaldelijk tegen haar heeft gepleegd heeft ernstige gevolgen gehad voor de geestelijke gezondheid van verzoekster. Overigens kon verzoekster niet rekenen op de hulp van de autoriteiten. De politie heeft niets ondernomen wanneer verzoekster of haar moeder om hulp vroeg. Er was geen mogelijkheid voor verzoekster om te ontsnappen aan het geweld dat zij systematisch onderging.

In deze ligt een attest van de psycholoog voor dat een grote verenigbaarheid vaststelt tussen de actuele psychische symptomen van verzoekster en de door haar beschreven mishandelingen. Hierdoor staat vast dat verzoekster een behandeling heeft ondergaan die in strijd is met het absolute verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen. Zowel het Comité tegen Foltering van de Verenigde Naties als het EHRM hebben in hun vaste rechtspraak geoordeeld dat asielinstanties die worden geconfronteerd met een medisch document waarin een dergelijk vermoeden wordt vastgesteld, de plicht hebben om elke twijfel over de oorzaak van de door de arts vastgestelde letsels weg te nemen. (NANSEN PROFIEL 2025-2, Beschermingsnood van een Hondurese vrouw slachtoffer van seksueel en gendergerelateerd geweld, p. 4) Verweerster slaagt hier in de bestreden beslissing niet in. Zij tracht louter de bewijskracht van het attest te minimaliseren.

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het feit dat een verzoekster reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade gegrond is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, hetgeen door het CGVS moet worden aangetoond. Dit laatste blijkt in deze niet. Verzoekster zou het slachtoffer zijn van herhaalde vervolging bij terugkeer naar Angola. Verzoekster zou er moeten leven in voortdurende angst en zou geen beroep kunnen doen op gespecialiseerde gezondheidszorg.

Dan rest bovendien nog de vraag in hoeverre verzoekster aanvaard zou worden door de Angolese maatschappij na hetgeen zij meegemaakt heeft en na het land te hebben ontvlucht. Hierdoor wordt ook de mogelijkheid tot intern vluchtalternatief in Angola uitgesloten.

Verweerster houdt onterecht geen rekening met de door verzoekster afgelegde verklaringen en schendt daardoor artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet.

Het moge zodoende duidelijk zijn dat in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging bestaat. De bestreden beslissing is derhalve onterecht genomen en schendt de bovenvermelde wettelijke bepalingen.”

2.2. Verzoekster voegt een attest d.d. 3 september 2025 van een psycholoog bij het verzoekschrift.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

Gelet op de onderlinge samenhang worden de aangevoerde middelen samen behandeld.

In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Verzoekster brengt een psychologisch attest bij dat dateert van 3 september 2025. Dit psychologisch attest werd reeds medegedeeld aan verweerder (CGVS, map documenten) en werd beoordeeld en meegenomen in de bestreden motivering.

De Raad treedt verweerder bij waar deze in de bestreden beslissing dienaangaande motiveert:

“ Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, merkt het CGVS op dat u in de “vragenlijst bijzondere procedurele noden” bij de Dienst Vreemdelingenzaken van 14 juli 2025 stelde geen bijzondere procedurele noden te hebben. Aan het begin van het persoonlijke onderhoud op het CGVS maakte u hier evenmin melding van en gaf u aan dat u zich goed genoeg voelde om het persoonlijke onderhoud aan te vatten (zie notities persoonlijke onderhoud, hierna NPO, p. 5). Er werd u verder ook

uitgelegd dat als er iets zou zijn doorheen het onderhoud dat u dit steeds mocht aangeven (NPO, p. 5). Doorheen het onderhoud vroeg u zelf een pauze aan nadat u een groot deel van uw vrij relaas had gedaan, waarop een pauze werd genomen. U gaf na deze pauze aan dat u zich goed voelde om verder te gaan met het onderhoud (NPO, p. 17). Na het persoonlijke onderhoud maakte u een rapport over aan het CGVS dat werd opgesteld door uw psycholoog. Dit rapport stelt dat u in een fragiele emotionele staat bent, gekenmerkt door een post-traumatisch stresssyndroom, door een voorgeschiedenis van ondergaan geweld, door eerdere suïcidale gedachten en een emotionele kwetsbaarheid. Verder stelt het rapport dat u lijdt aan nachtmerries, extreme waakzaamheid, intrusieve gedachten gelieerd aan voorgaand geweld, het ontwijken van bepaalde zaken uit het verleden, het gevoel van een permanente smet te hebben door de trauma's, eerdere suïcidale gedachten, moeite om u te concentreren, slaapproblemen en vermoeidheid. Tegelijk stelt het rapport ook dat u een coherent en georiënteerd discours kan voeren.

Uit bovenstaande attest noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan dan ook worden afgeleid dat u niet in de mogelijkheid was om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedures inzake uw verzoek noch dat uw cognitieve vermogens dermate zouden zijn aangetast zodat u in de onmogelijkheid was nuttige verklaringen af te leggen teneinde uw relaas te vertellen."

De loutere verwijzing in het verzoekschrift naar dit attest kan geen afbreuk doen aan de voorstaande pertinente motivering aangezien terecht wordt gemotiveerd: "Tegelijk stelt het rapport ook dat u een coherent en georiënteerd discours kan voeren". Verzoekster toont derhalve niet concreet aan dat haar psychologische situatie een invloed had op haar (veelheid aan incoherente) verklaringen.

5. De bestreden beslissing motiveert als volgt inzake verzoeksters verklaringen bij de DVZ en verweerder over haar verblijfplaatsen voorafgaand aan haar vertrek:

"1. U maakte geen melding van uw verblijf in Kilamba bij deze X in uw verklaring bij de DVZ.

Bij de DVZ stelde u dat u vanaf 2015/2016 tot 2020/2021 in Sapu woonde. Vervolgens woonde u van 2020/2021 tot 2022/2023 in Palanca om vervolgens te verhuizen naar Golfo 2 in Kilamba Kiaxi waar u de laatste twee tot drie jaar voor uw vertrek woonde (verklaring DVZ, vraag 10). U maakte geen enkele melding van uw verblijf in Kilamba – wat een andere wijk is dan Kilamba Kiaxi (zie administratief dossier), wat u zelf ook bevestigde (NPO, p. 20).

=> Gezien u de plaats in Kilamba – het huis van X waar u meer dan zes jaar gedwongen verbleef en waar de beweerdelijke vervolging zich afspeelde – niet eens vernoemde bij de DVZ, wordt de geloofwaardigheid van uw gedwongen verblijf daar bij voorbaat op fundamentele wijze ondermijnd. Dit ondermijnt bij voorbaat ook de geloofwaardigheid van uw vervolging door deze X.

=> In de vragenlijst van het CGVS stelde u dan wel dat u in 2018 in de wijk Kilamba moest gaan wonen bij een man die veel ouder was dan uzelf. U beweerde verder dat u in 2021 enkele maanden in Benguela woonde (zie vragenlijst CGVS, vraag 5) – hoewel u hier in uw verklaring bij de DVZ evenmin melding van had gemaakt (verklaring DVZ, vraag 10). Tijdens uw persoonlijke onderhoud stelde u dan weer dat u tot u ongeveer 10 jaar oud was toen u in de wijk Palanca woonde. Vervolgens zou u een drietal jaar in Sapu gewoond hebben (NPO, p. 6). U verklaarde dat u daarna meer dan vijf jaar in Golfo 2 woonde in verschillende huizen voor u naar Kilamba ging (NPO, p. 6) – en dus al ongeveer 18 jaar was op dat moment. Niet veel later paste u uw verklaringen echter aan en stelde u dat u maar twee jaar in Golfo 2 woonde en dat u vervolgens vanaf 2018 – toen u nog 15 jaar was – in Kilamba woonde tot maart 2025 (NPO, p. 6). Er kan echter niet ingezien worden waarom u eerst zou stellen dat u meer dan vijf jaar in Golfo 2 woonde en hierbij zou specificeren dat u in verschillende huizen in de wijk woonde, om het dan plots te wijzigen naar twee jaar. Dit is allesbehalve spontaan en weinig doorleefd.

=> Toen de dossierbehandelaar van het CGVS u wees op het verschil tussen uw verklaringen bij de DVZ en die tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS betreffende uw verblijfplaatsen, antwoordde u dat u de data niet had gegeven, maar dat u gewoon min of meer had gezegd. Dit verklaart echter geenszins waarom u bij de DVZ de periode van meer dan 6 jaar die u in Kilamba verbleef niet vernoemde. Bovendien blijkt dat u in de verklaring bij DVZ expliciet verklaarde dat Golfo 2 – waar het huis van uw moeder was – uw laatste verblijfplaats was in de twee tot drie jaar voor uw vertrek uit Angola. Uw verklaringen in deze context kunnen dan ook niet als afdoende worden aangenomen voor het niet vernoemen van uw verblijf bij X in Kilamba, noch voor uw overige tegenstrijdige en incoherente verklaringen betreffende uw verblijfplaatsen in Angola."

Verzoekster citeert haar verklaringen zoals afgelegd bij de bevoegde diensten. Te deze stelt de Raad vast dat het inderdaad flagrant is dat zij bij de 'verklaring DVZ' niet meldde dat zij sinds 2018 in Kilamba verbleef hoewel dit de plaats is waar zij gedurende jaren opgesloten en slachtoffer zou zijn geweest van de voorgehouden feiten. Dit geldt des te meer omdat verzoekster ook incoherente verklaringen aflegde over haar verblijf in Sapu, Palanca Golfo 2 en Benguela. Verzoeksters verweer dat zij "een globale schatting" heeft gegeven en een "loutere vergissing" deed tijdens het gehoor, kan gelet op de manifeste discrepanties inzake de door haar persoonlijk aangevoerde verblijfplaatsen niet worden aangenomen.

6. Verzoekster voert aan dat zij jarenlang werd opgesloten en misbruikt door X.

Na kennisname van de stukken in het rechtsplegingsdossier stelt de Raad in navolging van verweerder het volgende vast:

- verzoekster meldde aanvankelijk de volledige naam niet van de man waar ze meer dan zes jaar gedwongen zou hebben verbleven bij moest verblijven niet (vragenlijst CGVS, vraag 5). Verweerder motiveert dienaangaande terecht en pertinent als volgt:

"Immers is het niet geloofwaardig dat u de naam van de persoon die u meer dan zes jaar gedwongen vasthield en misbruikte pas te weten kwam doordat u dit aan uw moeder vroeg op het moment dat u reeds internationale bescherming had gevraagd en u uw eerste verklaringen in het kader van dit verzoek om bescherming reeds had afgelegd. Bovendien kan er niet ingezien worden waarom u plots, na uw eerste verklaringen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, de familienaam van uw vervolger zou vragen aan uw moeder noch kan er ingezien worden hoe uw moeder deze naam wel zou kennen als u – die meer dan zes jaar bij deze man verbleef – het niet eens wist. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u wel een goede relatie onderhield met een van X zijn andere vrouwen – S.. Er kan wel degelijk verwacht worden dat als deze S. zelfs meeging met u naar het politiekantoor om deze X aan te geven, dat ze u op zijn minst zijn familienaam zou gezegd hebben (NPO, pp. 16-18). Verder ging ook uw moeder eerder een klacht indienen tegen deze man en ontsnapte u tot tweemaal toe van deze man samen met uw moeder (NPO, pp. 14-19), dus als ze dan toch de naam van deze man kende, kan er niet ingezien worden hoe u zijn naam niet eerder te weten kwam via uw moeder.

=> Gezien uw verklaringen voor het niet weten van X zijn volledige naam tijdens uw initiële verklaring bij de DVZ niet weten te overtuigen, is er ook geen verschoning voor uw onwetendheid op dit vlak ten tijde van uw verklaringen in de vragenlijst van het CGVS – die u aflegde vier maanden nadat u uw VIB indiende. Het feit dat u niet eens de volledige naam van uw vervolger wist te zeggen, is dan ook allesbehalve doorleefd en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verhaal nog verder."

- verzoeksters verklaringen over de opeenvolgende essentiële gebeurtenissen in haar relaas zijn incoherent: (i) dit betreft het verschil in de vragenlijst met haar verklaringen bij verweerder inzake de omstandigheden en daden nadat ze in 2021 uit Benguela terugkeerde naar X; (ii) het tijdstip wanneer verzoekster samen met S. X aangaf aan de politie (al dan niet voor de vlucht naar Benguela).

- verzoeksters gedrag na haar aangifte van X bij de autoriteiten is niet plausibel aangezien het niet geloofwaardig is dat zij, na het samen met S. indienen van dergelijk zwaarwegende klacht tegen X, terugkeerde naar het huis van X hoewel haar moeder in Luanda verbleef en ze daar dus een toevluchtsoord had.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas.

Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft.

Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen inzake de wijze waarop ze X identificeerde voor de asielinstanties; het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen inzake de opeenvolging van de gebeurtenissen en haar gedrag na het neerleggen van de klacht door te stellen dat ze zich "hoogstens" heeft vergist in de datums, een "kleine onduidelijkheid" aanhaalde en "onzeker was"; het poneren van een vrees voor vervolging wegens een niet-gestaafde niet-gender sensitieve aanpak van verweerder en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder.

Verzoekster slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

7. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

8. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoekster geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont gelet op het voormelde inzake de ongeloofwaardigheid van haar relaas niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend zesentwintig door:

W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS